

חיפה: לין המובס
אמנון לין מוקף פעילים במטה הבחירות שלו בחיפה. במשך כל יום הבחירות היה לין משוכנע בניצחונו, ונהג בשקט ובאיפוק של מנצח. רק אחרי שהתבררו התוצאות, ולין נוכח כי יריבו גוראל זכה בניצחון מוחץ. טען לין כי ההאשמה היתה במיפולגתו, הליכוד.

חיפה: המערך המנצח
ראש מטה הבחירות של המערך בחיפה, אורי אגמי, היה עצבני ומתוח כל היום. התחזיות טענו כי מועמד המערך, גוראל, יצטרך להתמודד בסיבוב נוסף נגד לין. אגמי הוא נראה במרכז חדרי-הבקרה במטה שלו. תוצאות הבחירות הוכיחו, כי ניצחונו

אשתו של ח"כ עוזי ברעם, ראש המטה של טדי. את הכל מקשר דבר אחד: השנאה שבו התפתחה שינאה של ממש בין שני היריבים. לכל ברור כי טדי ניצח, והשאלה הגדולה היא: כמה מקומות הוא יקבל במועצה. כדי שמצא לא ימרר את חייו במשך ארבע השנים הבאות. כשהגיע קולק לבניין הטלוויזיה, עוד לפני שנודעו התוצאות, ניגש אליו מצא וביקש ללחוץ את ידו. קולק התעלם ממנו. הוא היה עייף, עצבני ומתוח. כאשר נודעו תוצאות הבחירות, שהיו ניצחון אדיר לקולק ולרשימתו, לא יכול קולק שלא לתקוף את מצא, גם בנאום הניצחון. מצא, שהכין נאום מתון עוד מקודם הבין, רק אחרי שכבר ברח בניעומות את ראש העיר, כי הותקף בגסות, ואז טען: „הערבים, הם שהביאו את הניצחון לקולק“. באולפן ה־טלוויזיה פרץ צחוק כללי.

כשהיה כבר ברור כי אחוזי ההצבעה יהיה נמוך ביותר, גברה עצבנותו של צי"צ, גם בימים הכי גרועים שלו בעיריה לא ראינו אותו כל כך עצבני, אמרו. צי"צ מסתובב כארי בסוגר, מזנק לשמע כל ציל צול טלפון, גוער באנשיו כמעט בצעקות. באולפן הטלוויזיה בקריה בתל-אביב, היה צי"צ מתוח. „אז מה, ארתור, נלך לסיבוב שני?״ שאל. בן-נתן, ששריד לא זו בפניו, לא הגיב. כאשר נודע על תוצאת את המידגם, השתנה צי"צ. מאוחר יותר, כך סיפר ניסים מישעל, מראיינו באולפן ה־

ארתור מודיע לכולם כי הוא יתפטר ממועצת העיר, ובוודאי לא יסכים להיכנס לקוראליציה עם צי"צ.

מטה הבחירות של שלמה להט בבית המיפולגה הליברלית ברחוב אבן-הבירור.

קשה לאתר את הפעילים של צי"צ חלקם מסתובבים בבניין, עונים על טלפונים וממלאים את הדיאגרמות שעל ה־קיר. פעילים רבים שהם עובדי עיריה,

מסע-בחירות אחרון בעיר, הוא אינו נוסע בגפא. מאחוריו נוסעת שיירה גדולה של מכוניות פרטיות ומוניות, שעל כולן כר־זות גדולות הנושאות את תמונתו. רק האופנועים חסרים. במטה, עזובה של לאי-חריכישלון כבר בשעות בוקר מוקדמות של יום-הבחירות. הרצפות מלוכלכות, פעילים כמעט שאין. רוחמה גרשגורן, פעילה שנשארה בכליזאת במטה, מצאה פסנתר־כנף באחד החדרים, פתחה אותו והחלה מקשקשת את יונתן הקטן.

אצל צימרמן במטה, ידעו הכל כי הוא יפסיד בבחירות. השאלה היתה רק בכמה. היה סקר שנגנז, שטען כי הוא יזכה ב־6 אחוזים בלבד, סקר אחר דיבר על יותר מ־20 אחוז. נראה היה כי 20 אחוז הם מדרתם האמיתית של אנשי צימרמן. אחד הפעילים נזכר בנאום-הבחירות של בגין, שנחלץ שבוע קודם־לכן לעזרתו של צימרמן. „בגין אמר, שאם היה צימרמן חברי־כנסת הוא היה ממנה אותו שר בממשלה. בגין שכה שאפשר למנות שר גם בלי ש־יהיה חבר־כנסת, ואם הוא היה לוקח את צימרמן היה חוסך מאיתנו את הביזיון.“ אולם נראה כי דווקא המטה של צימרמן היה העשיר ביותר בחיפה. כמעט כל מור ניות העיר גוייסו, תמורת תשלום נכבד, להסתובב ברחובות, להביא מצביעים, וב־עיקר לשאת את הכרזות שעליהן פרצופו של המועמד המפסיד. כאשר נודע על הפסד, היתה תגובתו הראשונה של צימרמן: „הכל בגלל אמנון.“

מטה יהושע מצא, במרכז ירושלים.

בשעות הבוקר ערך יהושע מצא סיור בעיר. הוא נכנס לגי'פ עטור כרזות של הליכוד, והסתובב עימו בשווקים. את המטה שלו אייש גדוד של חתיכות, מתומכות הליכוד בירושלים, ובראשן מזכירת חרות בכנסת עליזה מוסרי.

מצא-הרוח במטה מרומם. אין, ומעולם לא היתה, תיקוה להפיל את טדי קולק מכס ראש העיר, אולם מצא קיווה כי יקבל רוב במועצת העיריה, ימרר את חייו של קולק האימפולסיבי אשר יתפטר אחרי כמה חודשים, ואז תהיה מועצת העיר חופשית לבחור במצא ו-להלביש אותו על הכיסא בדלת האחורית.

נכד בן-גוריון
יריב בן-אליעזר, נכדו של דוד בן-גוריון (במרכז התמונה, מוקף), היה אחד מעוזריו של אשר בן-נתן, ואחראי על צבא הצעירות שהפעילו מכשיר אלקטרוני לפיענוח מיקרופילמים שעליהם היו שמות וקלטיות כל תושבי תל-אביב. בן-אליעזר חי המוכן להתערב עם כל אחד שבו-נתן יזכה

המטה של אשר בן-נתן בבית תיאטרון ה-„אוהל“ בתל-אביב.

למה צעירות חניניות וישובות מול מכשיר, כפתח אולם התיאטרון. המכשיר הוא מפענח מיקרופילמים, והוא מראה להן באיזו קלפי מצביע כל אחד מתושבי תל-אביב. יריב בן-אליעזר, נכדו של דוד בן-גוריון, הוא עוזרו של בן-נתן.

בחצר, שלט גדול הטוען כי ארתור בן-נתן הוא ראש העיר הבא של תל-אביב, ולידו שלט גדול לא פחות הקורא לתושבי בים לבוא להצגה שתועלה ממחרת הבחירות באותו תיאטרון: שלכם בפאניקה. בשעות הצהריים נוסע בן-נתן לביתו, לישון כמה שעות. אנשי לישכתו מתאספים כדי לספר ציבואטים מימי הבחירות ה־אחרונים. ח"כ אליהו שפייר לא רצה לעזור, אבל אלוהים סידר שהוא יצטרך לעזור. סיפר אחד הפעילים, „כשצי"צ גאם בכיכר מוגרבי, ניגשו אחריכך רבים אל שפייר, שהלך באיתו יום לקולנוע, לחצו את ידו ואמרו לו: „אדוני ראש-העיר, היה לך נאום נהדר.“

יום קודם־לכן הסתובב בן-נתן יחד עם נוסף שריד, ואנשים ברחוב צעקו: העיר הבא, יהי סגן ראש העיר. ח"כ אורה נמיר הסתובבה ליד הילקה כרוזים של יוניצ'יפ, וניגשו אליה, התבוננו וניגשו אליה: „אולי את הנעלמים“

טלוויזיה, אפשר היה לראות דמויות בזוויות עיניו.

מטה טדי קולק ברחוב יותם בירושלים.

במדרגות, בקומה הראשונה של המטה, משחקים ילדים-שכנים בקלפים עשויים מפיתקיהצבעה. בקומה השנייה משחקים בבחירות. איצ'ו גור, עוזרו הנאמן של קולק, מנצח על עשרות פעילים, חלקם נושאים מכשיריקשור, ועל הבחורות ה־רבות הלוכשות חולצות שנותנות יד לטדי וכובעים שעליהם רשום שמו של ראש העיר. „אנחנו לא מתכננים מסיבת ניצחון, כי הניצחון ברור“, מסביר איצ'ו.

טדי קולק אינו בא למטה, הוא ישב כל היום בבניין העיריה. „יש בחירות, אבל גם לנהל צריך את העיר“, הוא מסביר. בצהריים יצא קולק לשררה של טכסים לכבוד בית-החולים שערי צדק, והקפיד שלא להוכיח את הבחירות.

אמירה סופר, מצעירות המטה של טדי, לבושה בהידור כמו למסיבה, על אצבעותיה טבעות גדולות ולצווארה שרשרת-כסף. על הראש היא חובשת כובע של טדי, תמי גור, אשתו של איצ'ו ועורכת-סרטים בטלוויזיה, עוזרת בטלפונים לרות ברעם,

אינם מעזים להראות היום את פניהם ב־מטה ונשארים בעיריה. „היום יהיו כאן הרבה עיתונאים, ואסור שיראו אותנו כאן“, הם מסבירים. „גם צי"צ עצמו מפוצל, בין לישכתו שבקומה ה־12 של העיריה לבין המטה בקומה השלישית שבבניין ממול: לו מותר להיראות בשני המקומות. האווירה עגומה למדי. אין המתה ש־איפיין את ריצתו של צי"צ לבחירות לפני חמש שנים. החתיכות המפורסמות של צי"צ הודקנו בחמש שנים, ולא באו חדשות שימלאו את מקומו.“

הדיווחים שהתקבלו אצל צי"צ לא היו מעודדים. בימים האחרונים, כך סיפרו לו אנשיו בשטח, עלה בן-נתן במידה עצומה. „יש סכנה שנלך לסיבוב שני“, אמר אחד העוזרים, „בשעת הבוקר, ספק ברצינות ספק בהלצה. צי"צ קיבל התרשמות שלילית זו גם מסיריו ברחובות העיר. בכל מקום שמע תלונות וטרדונות, ובמקומות רבים קיבלו אותו בקריאות: „בן-נתן, בן-נתן!“ זיווה להט היתה היחידה שטענה, גם כשלא היו עיתונאים בסביבה: „הניצחון של צי"צ יהיה גדול.“

כבר החלו עושים חשבונות: האם היו אנשי חרות, ואולי ליברלים, שחיבלו בתיים? מי האשם בכישלון הצפוי?